

Solen går sin gang ... Ugebrev nr. 8, 30. juli 2000

Efter en meget begivenhedsrig uge, er det nu igen tid til en kort beretning om dagligdagen heroppe nordpå.

Det har været en uge med store omvæltninger for os, som den sidste måneds tid var blevet vant til kun at være 9 personer på stationen. Vi har oplevet, at den stribe sand, som udgør landingsbanen på Zackenberg stationen, er blevet benyttet op til flere gange dagligt, en situation, som vi absolut ikke har været vant til. Hele stationen syder nu af travle forskere og logistisk personale, og snakken går livligt over aftensmaden i messen. For mit eget vedkommende er den forgangne måned mit første ophold på Zackenberg, ja faktisk i Grønland i det hele taget, og som de fleste andre besøgende bliver man betaget af områdets fantastiske natur. Og da dyrene ikke så let lader sig skræmme af mennesker, kan man komme helt tæt på. Faktisk så tæt på, at man ikke behøver at bruge kameraets zoomfunktion! For anden gang i løbet af en uge, er det f.eks. lykkedes mig at komme så tæt på et kuld rævehvalpe, at jeg i bogstaveligste forstand lå direkte ovenpå rævegraven. Gravens to hvalpe kom skiftevis frem af hullerne bagved, foran og ved siden af mig. En fantastisk, men langtfra enestående oplevelse fra området omkring stationen.

Ugen bragte også min første grønlandske solnedgang. En sen aftenforsvandt solen bag Zackenberg fjeldet for dog at dukke frem igen 10 minutter efter! Men det vidner om, at den lyse tid er kort på disse breddegrader.

Jeg er selv i området for at studere bestanden af havvandrende fjeldørreder. Young Sund er kendt for sine store bestand af denne farvestrålende og velsmagende laksefisk, og området har i fangstmandsperioden givet levebrød til flere norske fiskere. Fjeldørrederne lever størstedelen af året i søerne i Store Sødal, men vandrer hvert år, via Zackenberg elven, ud i fjordområdet for at spise af de udtømmelige fødemængder, som sommeren igennem findes her. Når sommeren i slutningen af juli går på hæld vandrer fiskene tilbage mod søerne, hvor de gyder og tilbringer vinteren.

Jeg forsøger bl.a. at estimere, hvor stor bestanden af fjeldørreder er, hvor gamle fiskene bliver, hvad de spiser og hvor meget de spiser. Alt sammen for bedre at kunne forstå fjeldørredens betydning for omsætningen i fjorden. Til undersøgelsen fanger jeg fiskene dels i et vod i fjorden, og dels i en ruse, som er opstillet i elven. Indtil videre har jeg fanget, vejjet og målt omkring 400 ørreder, hvoraf halvdelen blev fanget denne weekend. Hele weekenden har jeg nemlig haft god hjælp fra Sirius-folkene Henrik, Steen og Peter, som fiskede med garn i fjorden ved den gamle fangststation. Samme fangststation har i løbet af ugen også fået en tiltrængt ansigtsløftning. Bent og Claus fra Nordøstgrønlandsk Kompagni (Nanok) har ugen igennem arbejdet med at gøre rent og male i hytten. Den hytte, som jeg i ugerne forinden havde troet havde et sortmalet loft viste sig pludselig, efter at Claus havde kørt en våd klud henover det, at have et hvidt loft! Mange års brug af kakkelovnen og petroleumslamper havde sat sit tydelige præg.

Dette blev også ugen, hvor stationens gummibåd for første gang i år kom i vandet, og siden har den været flittigt brugt til udflugter for bl.a. at kigge på hvalrosser og til ekspeditionsture mod Store Sødal.

/Ole Kunnerup